

KAPITOLA 4

„Tak poslouchej, synku,“ poučoval kočí jménem Kril, ne nepodobný medvědu, svého sedmiletého potomka. „Žili byli tři bratři. Válečník, Lovce a Mág. A ti se jednou vydali za devatero řek a devatero hor hledat bohatství a slávu...“

Oheň pravidelně popraskával a rozháněl noční tmu. Jiskry jako čerstvě narozené světlušky vzlély k nebi, aby zase rychle pohasly a vrátily se na zem jako drobounké saze.

Do večera jsme nakonec k dolu dojet nestihli. Jednomu z našich vozů se zlámalo kolo. V půli cesty jsme proto museli zastavit, kolo opravit a přichystat místo k přenocování. Plahočit se po silnici na noc se nikomu nechtělo.

Všichni už se najedli a ti, co ještě nešli spát, seděli kolem táborového ohně. Rozhovory utichly. Každý přemýšlel o vlastním nelehkém osudu a o tom, co ho čeká na novém místě. Jen Kril, který s sebou vozil syna, předčasně připraveného o matku, tlumeným hlasem vyprávěl příběh o dobrodružstvích tří bratrů.

Můj otec mi ho vyprávěl taky. Tehdy jsem to ještě nevěděl, ale jak nám později říkal učitel Roglex, právě tímhle způsobem učili všichni rodiče své děti chápat principy našeho osobního vývoje.

Pověst o třech bratrech je příběh o tom, jak Válečník, Lovce a Mág dosahují stanovených cílů jedině společným úsilím. Pokud jedná každý jen sám za sebe,

ničeho nedosáhne. Jako třeba v příběhu, který právě teď vypráví Kril. V něm si silák Válečník nedovede poradit s nestvůrou sám, bez pomoci šikovného Lovce a chytrého Mága.

Ale to už pohádka končí a Kril přechází od alegorického příběhu k naučné teorii. Neznatelně jsem se pousmál, zabalil se do plédu, o který se se mnou podělil starostlivý Lopoch, a zaposlouchal se do Krilova výkladu, podobného tomu, který jsem si před mnoha lety vyslechl od táty.

„Takže podívej se, synku,“ řekl kočí a pohladil chlapečka, sedícího vedle něj, po rozčepřených vlasech, „Veliký Systém nás obdařil třemi větvemi rozvoje: Silou, Obratností a Rozumem. Při narození nám nadělil stříbrné tabulky, které přidávají jeden bod k jakékoli z těchhle vlastností, abychom si mohli sami zvolit vlastní cestu. Který z bratrů se ti líbí nejvíc?“

„Samozřejmě Válečník!“ odvětil bez přemýšlení malý Tim.

Znovu jsem se pousmál – přesně takhle jsem odpověděl otci i já. Zamyšlené úsměvy na zarostlých tvářích chlapů u ohně napovídaly, že každý z nich teď v tomhle klukovi viděl sám sebe v dětství.

„Cheche,“ ušklíbl se Kril a prohrábl rukou synkovu čupřinu. „Síla, to je dobrá věc. Jenže bez Obratnosti ji nedokážeš správně použít. No a bez Rozumu jí vynaložíš dvakrát tolik, a stejně nedosáhneš žádného pořádného výsledku. Chápeš?“

„Ano,“ přikývl s vážnou tváří chlapec.

„Tyhle tři hlavní větve jsou vzájemně provázané. Když budeš rozvíjet jen jednu z nich, zbylé dvě začnou uvadat. Co by se stalo s Válečníkem, kdyby se utkal s nestvůrou sám, bez svých bratrů?“

„Umřel by,“ odpověděl tiše Tim.

„Správně!“ zvedl učitelsky ukazováček jeho otec. „A na to nikdy nezapomínej.“

Tim pomalu přikývl, pak se na chvíli zamyslel a zeptal se:

„Tati, a jak se ty větve rozvíjejí?“

„Dobrá otázka, synku. K tomu nám Veliký Systém naděluje tabulky. Ty bývají různé. Hliněné, kamenné, železné, bronzové...“

„A stříbrné, jako ty moje?“ zeptal se s úsměvem na tváři chlapec.